



Bijental van dhr. Nerus te Huybergen.

Rik Oldeven

Contributie

Als je de doorsnee-Nederlander en dus de doorsnee-imker confronteert met de term attributie, kijkt hij je - terecht - vragend aan. Met distributie heeft hij wat minder moeite als hij tenminste de oorlog heeft meegemaakt. Kom je met contributie op de proppen, dan weet iedereen waar je het over hebt. Het is dan ook geen moeilijk woord; het is een moeilijk verschijnsel. In vroeger tijden, meen ik.

Contributie heeft met geld te maken. Daar smijt men mee in goede tijden; in slechte tijden zit men er bovenop. In de beginjaren '30 was mijn vader geen lid van de imkersbond: elk dubbeltje moest worden omgedraaid. In de oorlog wel. Vanwege de suiker en de tabak. Na de oorlog dus weer niet. Later weer wel maar 'het moet niet te gek worden', herinner ik mij. Dit laatste heeft heel wat vergaderingen en initiatieven verziekt.

Anno 2001 leven wij in het rijkste land ter wereld. Dat zie je bijvoorbeeld als je in de zomermaanden bij een doorsnee-sluisje in Friesland te kijken staat naar wat zich daar aan pleziervaartuigen ophoopt. Daaronder zijn dus ook imkers. En als wij tot deze categorie niet mochten behoren, zitten wij waarschijnlijk op de Canarische eilanden of zijn we even geen imker in een van de uitspanningen van Center Parcs. Maar daarvan teruggekeerd, beginnen we in de eerste de beste vergadering van onze imkervereniging heftig bezwaar te maken tegen de door het bestuur voorgenomen verhoging van de jaarlijkse contributie met 10 of 20 gulden. f 10,- komt neer op: 'Pappa, we hebben zo'n zin in een ijsje'; f 20,- op: 'We hebben van opa allemaal een magnum gekregen!'.

Je moet je bewust zijn van het verleden. Je kunt er veel van leren. Maar anno 2001 zeuren over een contributieverhoging doet dat verleden m.i. geen recht. Integendeel: het is absurd.